

Willemien Lenstra: 'Mevrouw wil versterven' Verhalen uit het hospice. Uitgeverij Passage, Groningen 2015. ISBN 9789054523185 (Levenseinde/ Rouw/ Euthanasie/ Mondigheid/Educatief/AG) Zie ook: www.gasthuisgroningen.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Boekje (94 blz.) met korte verhalen over de dagelijkse praktijk in een hospice, vanuit het perspectief van een vrijwilligster beschreven.

Over de schrijfster:

Willemien Lenstra heeft ruim zestien jaar ervaring in hospice Gasthuis in Groningen. Zij is al vanaf de oprichting betrokken bij deze kleinschalige hospice.

Korte beschrijving:

De korte verhaaltjes in dit ontroerende boekje geven een goed beeld van de dagelijkse gebeurtenissen en bezigheden die komen kijken bij het werk van vrijwilligers in een kleinschalige hospice. Het werk in de hospice blijkt vooral te gaan om kleine dagelijkse dingen en heel gewone mensen maar dan wel in de bijzondere context van stervensbegeleiding. Het boekje laat zien dat sterven bij het leven hoort en dat de stervenden de levenden nodig hebben om zo goed mogelijk te kunnen sterven. Plekken zoals hospice Gasthuis maken dit mogelijk.

Citaten:

Pag. 9/10: "Na een paar dagen gaf ze me de sleutel van haar huis, met de vraag om daar wat spullen op te halen. [...] Het was een prachtig appartement. [...] Ik vond het benauwend. Het is erg ongemakkelijk om de intieme wereld binnen te stappen van een ander die je nauwelijks kent."

Pag. 16: "Hij pakte mijn hand, speelde een beetje met mijn vingers, en hield een referaat waar geen touw aan vast te knopen was. Af en toe keek hij mij verwachtingsvol aan en dan begreep ik dat van mij een reactie verwacht werd. Dan zei ik iets van nou, het hangt er maar net van af hoe je ertegen aan kijkt. Dat beaamde hij enthousiast en hij praatte opgewekt verder."

Pag. 32: "Met mensen die langer in het gasthuis wonen, bouw je soms een band op, met de een wat meer en met de ander wat minder. Je praat, je lacht, je vervult hun wensen, je probeert leuke dingen met elkaar te doen, je maakt hun lievelingseten klaar, kortom, je bent er, altijd. En dan gaan ze dood. Maar dat is zoals het is. Dat geeft verdriet, ook bij de vrijwilligers, maar dat mag. Het ene overlijden raakt je meer dan het andere, en dan ga je weer verder."

Pag. 89: "Ik kan het volhouden omdat geen dag hetzelfde is in het Gasthuis. Je ontmoet steeds weer bijzondere mensen, je maakt steeds weer bijzondere situaties mee, je moet steeds snel problemen oplossen, adequaat handelen, rust uitstralen, je nergens over verbazen, luiers verwisselen, gasten gerust stellen, soms dingen doen waar je helemaal geen zin in hebt maar die je toch doet, en die eigenlijk wel mee blijken te vallen. Dat verschaft veel voldoening. Het klinkt misschien vreemd, maar de dood is maar een klein onderdeel van het werk."

Recensies/Extra:

<https://www.oogtv.nl/2016/02/vrijwilliger-willemien-schrijft-mevrouw-wil-versterven/>

Kopie van de column die journalist en columnist Toine Heijmans schreef in De Volkskrant van 1 november 2016:

<http://www.gasthuisgroningen.nl/images/afbeeldingen/bestanden/volkskrant02.pdf>

Boekbespreking van Sylvia Witteman in De Volkskrant van 22 oktober 2016:

<http://www.volkskrant.nl/boeken/ik-heb-lang-nagedacht-over-al-die-kleine-eindige->

[levens~a4399819/?utm_source=twitter&utm_medium=social&utm_campaign=shared%20content&utm_content=paid&hash=f8bd28b40a71fa202a91db3c313a1f3c12dbeoda](https://www.gasthuisgroningen.nl/levens~a4399819/?utm_source=twitter&utm_medium=social&utm_campaign=shared%20content&utm_content=paid&hash=f8bd28b40a71fa202a91db3c313a1f3c12dbeoda)

<http://www.gasthuisgroningen.nl/images/afbeeldingen/nieuwsfotos/DVHN-boekje.jpg>